

บันทึก

เรื่อง ขอรื้อเกี่ยวกับการเก็บค่าธรรมเนียมร้านค้าแผงลอยที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา (ถ้ากรมประชาสัมพันธ์จะแจ้งให้ร้านค้าแผงลอย ซึ่งค้าเครื่องรับวิทยุกระจายเสียง ฯลฯ ที่หลีกเลี่ยงภาษี มาเสียค่าธรรมเนียมประเภทเร่ขาย ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ.๒๕๒๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๔๘ จะมีปัญหาอย่างไรหรือไม่ ฯลฯ)

กรมประชาสัมพันธ์ได้มีหนังสือ ที่ นร.๐๕๐๑/๑๔๖๒๒ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๒๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ขณะนี้ได้มีร้านค้าแผงลอยทำการค้าเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงและเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ที่อำเภอหาดใหญ่จังหวัดสงขลา เป็นจำนวนมาก โดยมีได้เสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตให้ค้าเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงและใบอนุญาตให้ค้าเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ และของที่จำหน่ายนั้นก็เป็นที่หลีกเลี่ยงภาษี กรมประชาสัมพันธ์จึงขอหารือว่า ถ้ากรมประชาสัมพันธ์จะแจ้งให้ร้านค้าแผงลอยเหล่านั้นมาเสียค่าธรรมเนียมประเภทเร่ขาย ตามกฎกระทรวงฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ.๒๕๒๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๔๘ จะมีปัญหาอย่างไรหรือไม่ หรือควรจะให้เสียค่าธรรมเนียมในประเภทใด อีกประการหนึ่ง ถ้าเรียกให้ร้านค้าเหล่านั้นมาเสียค่าธรรมเนียมในประเภทใดประเภทหนึ่งแล้ว จะเป็นเหตุให้ร้านค้าดังกล่าวยกขึ้นเป็นข้ออ้างได้หรือไม่ว่า ทางราชการได้ยอมรับแล้วว่าเป็นการจำหน่ายของที่ถูกต้องตามกฎหมาย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าว และได้ฟังคำชี้แจงจากผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (กรมประชาสัมพันธ์) แล้ว มีความเห็นดังนี้

มาตรา ๖^๑และมาตรา ๘^๒แห่งพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๔๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๐๒ ได้บัญญัติห้ามมิให้ผู้ใดค้าเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงหรือเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์หรือส่วนใด ๆ แห่งเครื่องรับดังกล่าวตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้า

^๑มาตรา ๖ ห้ามมิให้ผู้ใดทำหรือค้าเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงหรือส่วนใด ๆ แห่งเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตหรือนายทะเบียน แล้วแต่กรณี

^๒มาตรา ๘ ห้ามมิให้ผู้ใดค้าเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์หรือส่วนใด ๆ แห่งเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตหรือนายทะเบียน แล้วแต่กรณี

พนักงานผู้ออกใบอนุญาตหรือนายทะเบียน แต่ใบอนุญาตให้ค้าเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงหรือใบอนุญาตให้ค้าเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่ได้หมายความว่า เป็นใบอนุญาตให้เจ้าของร้านค้าแผงลอยทำการค้าของที่หลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากรได้ เพราะการค้าของผิดกฎหมาย ผู้ค้ามีความผิดตามมาตรา ๒๗ ทวิ^๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๔๙ อย่างไรก็ดี ถ้าเจ้าของร้านค้าแผงลอยทั่วไป ซึ่งทำการค้าเครื่องรับวิทยุ ฯ ที่ไม่ปรากฏว่าเป็นการค้าของที่ผิดกฎหมาย มาขอรับใบอนุญาตให้ค้าตามมาตรา ๖ หรือมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียง ฯ เจ้าพนักงาน ฯ หรือนายทะเบียนมีอำนาจออกใบอนุญาตให้ได้โดยเรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประเภทเร่ขายตามอัตรา (๔) (“ซ”) ๓. หรือ อัตรา (๕) (“ซ”) ๓.^๔ ของกฎกระทรวงฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๒๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ เนื่องจากเจ้าของร้านค้าแผงลอยไม่ได้ทำการค้า ณ สถานที่ทำการค้าอันมีตำบลที่อยู่ที่แน่นอน การทำการค้าเช่นนั้นจึงมีลักษณะเป็นการทำการค้าในประเภทเร่ขาย แต่ใบอนุญาตที่ออกให้ตามพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียง ฯ ดังกล่าวแล้วไม่คุ้มครองไปถึงการค้าของผิดกฎหมายด้วย

(นายอมร จันทรสมบูรณ์)

^๓ มาตรา ๒๗ ทวิ ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากรขื้อห้ามหรือข้อจำกัด มีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

^๔ ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมต่างๆ ตามอัตราดังต่อไปนี้

๑.ล๑	๑.ล๑
(๔) ใบอนุญาตให้ค้าเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงหรือส่วนใด ๆ แห่งเครื่องรับวิทยุกระจายเสียง	
๑.ล๑	๑.ล๑
("ซ") ทำการค้าแต่อย่างเดียว	
๑.ล๑	๑.ล๑
๓. เร่ขาย	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
๑.ล๑	๑.ล๑
(๕) ใบอนุญาตให้ค้าเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์หรือส่วนใด ๆ แห่งเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์	
๑.ล๑	๑.ล๑
("ซ") ทำการค้าแต่อย่างเดียว	
๑.ล๑	๑.ล๑
๓. เร่ขาย	ฉบับละ ๑,๒๐๐ บาท
๑.ล๑	๑.ล๑

เลขที่การคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤศจิกายน ๒๕๖๗